

Bosszú

Már besötétedett, de én még mindig a patak partján üldögéltem. Ez volt a mi helyünk. Épp indulni készültem, amikor megláttam, hogy valamit kisodort a patak. Gondoltam, hogy valaki itt hagyott egy ruhadarabot, mivel ma mosásnap volt, de tévedtem. Kicsit közelebb merészkedve rájöttem, hogy egy véres lepedő az. Megijedtem, indultam volna haza, de megláttam őt. Ágnes holtteste úszott a partra. Ő volt a legjobb barátnőm, vagy inkább az egyetlen. Pár napja a szülei jelentették az eltűnését, de mindenki azt hitte, hogy csak megszökött.

Olyan gyorsan szaladtam, mint még soha. Hogy hova? Még magam sem tudtam. Segítségért kiabálva rohantam végig az utcán. Amikor befordultam a sarkon, láttam, hogy az utcabeli gyerekek és a szomszédasszonyok még kint vannak.

Édesanyám odasietett hozzám és félve megkérdezte:

– Mi történt? – Á... Ágnes – mondtam könnyeimtől fuldokolva – Mi van Ágnessel? – kérdezték a szülei ijedten

– Patak... a patakban... meghalt. Ezt meghallva rendőrt hívtak. Sokan a patakhoz mentek, de én képtelen voltam rá. Miután visszatértek a rendőrök, felrángattak a földről.

– Maga most szépen velünk jön – mondta az egyik durván.

– Mi... miért? – Csak maga volt a holttest közelében, ezért magát gyanúsítjuk Ágnes meggyilkolásával.

Hirtelen azt sem tudtam, mi történt. Sírnival sem tudtam, csak bámultam magam elé és próbáltam felfogni a történetet. Nem sikerült. A börtön előtt állva úgy éreztem, mindennek vége. Odabent rosszabb volt, mint amire számítottam. Volt, aki beszélt hozzám, de ezt csak onnan tudom, hogy láttam a mozgó száját. Semmit sem hallottam a fejemben cikázó gondolatoktól. A 212-es cellát kaptam. Próbáltam aludni, de nem sikerült a falon megjelenő rémek miatt. Már eltelt egy hét, kettő, amióta egy nagydarab férfi kinézetű gorilla átkísért a bíróság tárgyalótermébe. Azóta várom az ítéletet. Vajon elhitték, hogy ártatlan vagyok? Ha nem, akkor örökre itt kell maradnom? Lehet, ki is végeznek? Ilyen és ehhez hasonló gondolatokkal ültem a kifejezetten kemény ágyamon, amikor két rendőr beállított hozzám. Azt hittem, meghozták az ítéletet. Bár az lett volna.

– Asszonyom, sajnálattal közlöm, hogy a férje holttestét ma reggel találták meg, egy Ferenc András nevű férfiével együtt. Férje hátrahagyott egy levelet.

Átadta a levelet, amiben ez állt: „Se barát, se férj, se szerető. Mind halott. És mindet én öltem meg. Nem lennék a helyedben.”

Földre zuhanva kezdtem zokogni. Nem érdekelt semmi. Csak annyit tudtam, hogy meg akarok halni. Semmi mást. – Kérem, álljon fel! – mondta a másik rendőr. – A levél megtalálásával az ügyet lezárták, maga pedig szabadon távozhat.

Az épületet elhagyva nem volt hová mennem. A szüleimhez nem mehettem. A férjem egykori lakásába indultam, mert tudtam, hogy ott van fegyver. Azt megkaparintva a patak felé vettem

az irányt. Szerencsére senki nem volt ott. A patak szélére érve észrevettem valamit. Kis lepedőfoszlányokat mosott partra a víz. Gondolkodás nélkül fejemhez emeltem a gyilkos fegyvert. Nem voltam képes tovább élni az életem. Így nem.

Major Éva (VII. A)